

## A vraj pekný Halloween

Keď som sa ráno zobudil teda presnejšie vyliezol z postele tešil som sa ako malé dieťa. Celú noc som nespál, lebo som rozmýšľal aký kostým si na seba dnes dám. Vlastne povedal som už, že je Halloween? Tak teraz už to viete. Prišiel som do kuchyne aby som sa najedol, ale v kuchyni čuduj sa svete nikto nebol. O tomto čase tu už mama aj otec dávno robia raňajky. Mimochodom, už je 8:30. Asi si dnes pospia dlhšie. No aj tak sa idem pozrieť. Vošiel som do ich izby a na posteli bol kostým zombie. Môj vysnený kostým!!! Ale stále neviem, kde sú rodičia. Zrazu sa dvere zatvorili a mama aj otec na mňa zozadu zhúkli „Dobré ráno!!!“ Od ľaku som skoro vyskočil na plafón. Myslím že mi aj srdce vynechalo jeden úder. Keď som konečne lapil dych s radosťou som odpovedal „Dobré aj vám, toto je pre mňa?“ Oni iba prikývli a povedali mi, aby som si ho vyskúšal. Padol mi ako uliaty. Keď som ho dal dole išli sme sa naraňajkovať.

Keď sme sa naraňajkovali opýtal som sa otca či by k nám mohli prísť Matúš a Lukáš, sú to dvojičky a moji najlepši kamaráti. Súhlasil a tak som im rýchlo zavolať. Zodvihol to Matúš „Ahoj.“ „Čau môžete k nám dnes prísť?“ opýtal som sa. „Mi máme času viac než dost.“ odpovedal mi. „Super tak môžete hneď prísť, a ak máte môžete si priniesť aj kostýmy a zo srandy obeháme byty v našom vchode.“ dúfam že nejaké majú nikdy som sa ich na to nepýtal. „Budeme americké deti v slovenskom paneláku. Máš čím ďalej šialenejšie nápady. Už sa neviem dočkať, za pár minút sme u teba.“ „Tak čakám.“ Toto bude najlepší Halloween aký som kedy zažil. No to som ešte nevedel čo sa stane o pár hodín.

Dvojičky sú u nás už asi hodinu a ešte stále hráme schovávačku. Čo vám na to poviem v 4. izbovom byte je stále veľa miest, kam sa dá skryť. „Nedáme si niečo pod zub. Od rána som nejedol.“ navrhol Lukáš. „Súhlasím“ povedal som a tak sme sa všetci išli najesť. Ja som si dal chleba s maslom a šunkou a chalani si dali chleba s nutelou. Bolo to výborné. Keď sme dojedli rozhodli sme sa že si zahráme monopoly. „Héj, to nie je fér“ povedal Lukáš keď mu Matúš kupoval už tretí pozemok. „Zabudol si aký je v tom dobrý?“ opýtal som sa ho. Všetci sme sa zasmiali a pokračovali v hre. Po ďalšej pol hodine hrania sme konečne dohrali. „A znova víťazím“ povedal Matúš. „Aké prekvapivé“ skonštatovali sme s Lukášom jednohlasne. Už je 13:00 a tak sme sa išli naobedovať. Mali sme slepačí vývar a pečeného kráľika. Bola to dobrota. Poobede sme šli hrať človeče nehnevaj sa. V tom som najlepší ja. „Prečo vždy prehrávam?!“ povedal so smiechom Lukáš. „Lebo málo trénuješ.“ Povedal som mu, a všetci sme sa opäť smiali. Aké nečakané. Mi sa musíme smiať proste na všetkom.

Teraz už je skoro tma a mi si obliekame naše kostýmy. Ja som zombie, Matúš je pirát a Lukáš je smrťka. „Takže o štvrt hodinu môžeme ísť.“ oznámil som. „Má každý svoje košíky?“ pýtal sa Matúš. „Ja áno“ „Aj ja“ povedali sme s Lukášom. Takže môžeme začať. „Pôjdeme z hora dole alebo z dolu hore.“ vypytoval sa Lukáš. „Skús zapojiť mozgové bunky, keď sme na 8. podlaží tak asi určite z hora dole.“ odpovedal Matúš rýchlosťou svetla. Takže ideme. Zazvonili sme na prvý byt, ale nikto neotváral. A potom mi to doplo „Chalani, v tomto byte nikto už roky nebýva.“ oznámil som. Presunuli sme sa teda na ďalší byt prešli sme až na 5. poschodie ale nikto nemal sladkosti. Ako bez nich vôbec môžu žiť? Možno ich všetky pojedli. Pokračovali sme ďalej a keď otvorila pani Hrozná, áno ona sa tak naozaj volá skoro som vyskočil z kože. Ja som úplne zabudol že býva v tomto byte. Jej priezvisko ju totiž dokonale vystihuje. „Čo tu chcete vy malí fagani?“ nie zrovna najmilšie nás privítala. „Koleda“ povedali sme jednohlasne. „Na sladkosti zabudnite a zmiznite, lebo vás vyprášim ako malých hadov.“ skríkla. Všetci sme rýchlo prešli až na prízemie je tu jeden jediný byt. Skúsili sme zaklopať a ja som hneď zamrzol. „Mozog prečo nepracuješ rýchlejšie!!!“ skríkol som. Chalani na mňa iba pozreli, ale keď sa otvorili dvere hneď pochopili. Tu býva pani Otrasná. Ďalšia chodiaca siréna. „Čo tu chcete vy zasrani?“ ako ja tie dve neznášam. „Koleda“ povedali sme potichu. A ona po nás hneď zhúkla

„Chodte preč, lebo vás tak vyťahám za uši že bude pre vás toto poschodie nízke!!!“ Mi sme na seba len pozreli a rýchlo bežali k výťahu. Vyšli sme hore až k môjmu bytu a vošli dovnútra. „A vraj pekný Halloween!“ mrmlal som si popod nos. „Nikto nemá sladkosti a ešte po nás aj nahučia dve staré babky.“ Povedal Lukáš smutne. „Nevadí určite tu máte nejaké sladkosti“ povedal Matúš s úsmevom. „To je pravda!“ skríkol som a rýchlo sa vrhol na skrinku plnú sladkostí. Tento Halloween nevyšiel podľa našich predstáv ale musia byť aj takéto zážitky. Raz sa na tom zasmejeme.